

כבוד־פה / ד.ה.

כשהקודש שבך רוצה לצאת / רוצה לפרוץ החוצה / לגאות מעל גלים לסעור את נהמת ליבו /

וקשת של צבעים וסולם של מנגינות וערכים / וכל הטוב עם כל היופי מתלקחים בשאגות
 וזה עמום... וזה חתום...

אך זה כולך, זה נשמתך / זו השמחה שבפריחה / זה האביב – המלבלב אותך / צורב אותך /

צוחק איתך / מושך מהשמים ודוחף מהתהום / אל כל פסגה רעננה / אל פנימיות ההויה /
 אל עצמך... מהשכחה...

ואז הפה סתום ואין אונים / הצעקות גוברות ואין עונים

ורק גרעין מאולץ / מכווץ / פתאם צץ / כבול למצוקות לא מרחף גם לא רץ /

והקסם העלום והברק העמום / לא מביעים, לא מנתבים, רק מזכירים, רק מכאיבים /

והירדן בחוץ זורם כמו גן עדן לפחות / בנתיבות עקלקלות אל ים המוות שבסוף /

והוא קורא לבלגן השיטתי / להתפרץ, להתפוצץ, והוא סוחב איתו אותי

ורק הקודש מזדעק – איפה הפה של העולם? / למה שותק ומתכווץ /

ולא זורם כמו כולם? / חדל להסתפק ב"אתון דאורייתא" הגדולות / לבני הדור המחכים,

המשתלחים, צריך לפרוט / נימי הלב והגרון / יעוררו אז אהבה / בכל נתיב חופשי בווער

יפעימו את התקווה / כן, כל אות היא מעיין שיתפרץ לכל גווניו / מילה בסלע שנבקע /

תאיר את כל ניצוצותיו / כל המקומות כולם / וכל אומות העולם / יניסו הצללים פתאם

מרעד נר נשמת עולם / והשלום העולמי יוכר, יוברר, יוצלל, יונעם / ומנגינות אמת ובם

רעיונות ענק /

יתנו מקום חדש לחופש הבהיר המתקתק / לשכון כבוד בארץ השכינה בעם אשר יצא /

ממסגרת השעבוד אל הנתיבות שכם רצה.

שביל הנחש (אלול) / ד.ה.

זה נראה כסיבוב
 שוב להיות בגבול חדש
 בנתיב צר
 המקום נראה מוכר
 אותן אפשרויות מטה ומעל
 שזכרוננו נצר
 והאופק מוכר אך מפתה
 והדרך חדשה, מבטיחה
 חרף הכל
 והצועד ללא הרף, בנחת
 ומבט בוחן את שתחתיו
 כל יכול
 והקול מהדהד במדבריות סביב
 צעקת העומד מעל
 "שובו אלי"
 וההלך המתעלה בנפתולי נפשו
 משיב מנהת ליבו
 "השיבני! אליך"

סיפור פשוט? / צפריד בר אילן

מיליונים יכולים לבוא אל העולם ולעבור ממנו,
ובינתיים,

להחיות ולהמית,

לגדל שדות, חיות ואנשים,

לבנות ערים ולהחריבן, לשנוא ולאהוב,

ליצור ולהרוס.

לעבוד בעבודה, ובעבודה נוספת,

לקנות ולמכור,

להשתעבד ולהיות אדון.

לקום כל בוקר, ולישון כל ערב,

לאכול,

לשתות, לנשום,

לעשות רעש ולידום,

לשיר ולרקוד

למות ולחיות למשך דורות,

והכל

הכל בשביל צדיק אחד.

(מבוסס על הקדמות הרמב"ם למשנה סע' ז' בתרגום הרב שילת)

רחל / צפריד בר אילן

ט' באב

בתוך העינים של כל אחד מאיתנו, עמוק מאחורי האישון, בתוך שק דמעות, יושבת רחל ובוכה.

על שאין ושקשה, על סבל של רעב, ועל צער המקדש שחסר. יש לה הרבה דמעות בשקית המלח, ורק בגלל כל הצרות בשק היסורין שעל גבה.

וכאן היא מוסרת ילד, וכאן - הופכת לשפחה. פעם היא עבד, ופעם אחרת נרדפת כחיה. הדמעות זולגות על פנים של אבן מרככות וממיסות לאט. חציבתן בטוחה ולוחצת, שורפת ומכאיבה.

והנביא מבטיח - מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה, כי יש שכר לפועלך,
שוכי אמא, שוכי לגבולך.

סיפור אמיתי וכואב / צפריד בר אילן

פייפ, פייפ, פייפ, פייפ, פייפ.

אמר ר' אלעזר האומר פתח פתוח נאמן לאוסרה.

בוקר טוב. השעה עשר, וחזי החדשות מפי מלאכי חזקה.

אם נסביר במילים שלנו - זוג מתחתן, הבעל מוצא שאשתו לא בתולה, מגיע לבי"ד ואוסר אותה.

לפני מספר שעות אירע פיגוע בצומת אזור. המחבל, בשנות ה 20 המאוחרות לחייו, נהג אוטובוס

אתמול בבוקר העלנו כמה שאלות, וגם הרב הוסיף כמה שאלות משלו בשיעור.

לכוונה של קבוצת חיילים שהמתינה בצומת. כפי שעולה מהתחקיר הראשוני - הנהג יצא מביתו

אתה איתי ?

כן, כן, אני איתך, תמשיך.

שאלנו – מה האישה אומרת ? אם בכלל. מאיפה הוא מבין שהפתח פתוח ?

נכון, נכון.

היו עוד שאלות ששאלנו ?

בארבע בבוקר להסיע פועלים לכיוון הצפון. לאחר שהוריד את הפועלים נסע המחבל לצומת אזור

טוב, נמשיך.

חדס את קבוצת החילים שעמדה בצומת. בפיגוע נהרגו שבעה חיילים ואזרחית. בנוסף לכך

ראינו מחלוקת תוס' ורש"י האם במקרה שמתאר ר' אלעזר יצא לאשה דם. תוס' אומרים

ש...

נפצעו עשרים וחמישה אנשים.

מה ! ? מתי ! ?

וגם נהרגו שמונה.

אוי, לא. מתי זה קרה ? ! איפה ? ! נלך לשמוע חדשות ? אולי נספיק למבזק של עשר וחצי.

בא, נלך לחדר.

אחרי חמש דקות...

אמר רבי אלעזר האומר פתח...

הפתח הפתוח שותת דם... קומי בתולת ישראל.

אמיר חרד

י"ז אייר התשס"א. ערב ל"ג בעומר.

נהרוס הגדר נפיל החומה
נפרוץ השער נעלה עוד קומה
העיקר אל יאוש החליפו כח
ותבונת לב מלב החליפו מח
ליבכם אל יחת מאימי מלחמה
ששים אלי קרב ונחוישים פי כמה
אחי ורעי עוד הכו במרעי
עד כאולם אחזה מקרעי
הך הך קורנסי בפלדה
עוד ועוד מכות בלי מידה

הך הך קורנסי בפלדה
הך הך עד יפול כאן החיץ
בפטיש וגרזן וגם חרב חדה
נשים ליסורינו קיץ
ניתזים הם אגלי הזיעה והדם
בחוסן נחוש לעמוד לנגדם
שריטה ושריטה חוברות הן לחרט
חרט לחור ופעולתנו ניכרת
לא ניסוג אחור מתוספת השחור
חור ועוד חור יהפכו כאן לאור

הסו כל רעש היפכו לדממה
הנה הוא נגלה כאור חמה קדומה

